

Nagy Attila

Négy cent cherry

Verseskötet

2005

TARTALOM

Előszó
Akkor is
A költő szerelme
Ezüst csend
Egy pillantás
Semmit
Főnix
Istennő
Körém ül
Kék
Sivatag
Kimenő
Ookami
Szerelem
Tündér
Szerelmes vers Kathának
A fickó akit nem akarsz észrevenni
Eskü Felidaenek
Randevú
Az álmok soha

Előszó

Négy cent cherry... Ez a verseskötet egy olyan válogatás, melybe romantikusabb hangvételű verseimet szedtem össze. Nem igazán az én stílusom, aki ismeri a műveimet az tudhatja ezt. Milyen is négy cent cherry? Töményen édes, csalóka, bódító, gyenge, ragacsos, piros, kevés... Tehát a Végjáték a fél liter vodka. Mindenkinek ajánlom szeretettel ezt a gyűjteményt. Sokat segítetek, ha az online kötet URL-jét megosztjátok emailezős, és egyéb barátaitokkal. Ezt előre is köszönöm. Jó szórakozást!

Akkor is

S midőn megannyi zajló léptekkel
tudatomba szaladtál, én vártalak!
Mikor nem volt múltad, harcod
és féltél, hogy bántalak,
kinyújtott tiszta kezem felemelt
és szívembe zárt.
Ne kérd, hát, hogy felejtsem, mi örök,
s hagyjalak eltűnni a Phlegeton lángjai mögött.
Mert szeretni csak istent tudtam még ennyire.

A költő szerelme

Lelkem napsütését halványulni látod?
Te vagy az én Fenrisem!
Nos kimondtam. Így is én lennék az álmod?
Én valahogy nem hiszem.

Én vagyok a sas és te vagy a kígyó.
Felkaptalak volna.
Most ölelésemben fekszem. Neked így jó.
Lelkem magasba szárnyalna.

Ölelj kedvesem és ne bánj meg semmit!
Neked adtam az életem.
Hogy többet érek ennél nehogy elhidd!
Ennyit szánt a sors nekem.

Ezüst csend

Csillagos éjjelen, ragyogott
a márvány, a holdfényben körülöttük.
Csak csodálták egymás szemében a világot,
amit az évek varázsoltak belőlük.
Egyek voltak, és mégsem adatott meg még
nekik ez a perc, ez a legszebb óra,
amikor a harc végre véget ér,
és álmok kelnek útra.

Lágy szellő borzolta végig
az ezüst pillanatot.
És ő úgy állt ott,
mint akinek nem fájt még,
mint aki egy sebet sem kapott.

Ezüst holdfény dúdolta
a szellőt álomba.
És ő úgy állt ott,
mint aki egyedül sosem volt,
mint akinek soha egy csepp könnye se folyt.

Csillagos éjjelen ragyogott
az erkély körülöttük.
A selyem csendesen lobogott,
szégyelte zaját közübük.
És megdobbant a világ szíve,
ahogy a lány keze a fiú arcához ért.
Könnybe lábadt kettejük szeme,
felsóhajtott a mindenség.
Szellőlovas tincsek ölelték körbe a csókot.
Ezüst csendben... végre tényleg megváltották a világot.

Egy pillantás

Egy szívdobbanásnyi pillanat volt;
Tekintetemben elmerültem.
Hogy hányféleképp érintett meg
nem tudod azt hiszem.
Elragadtál, és megrémítettél:
Mélyen bennem utaztál;
lelkem kertjében, elmém tengerén,
hová én sem tudom az utat már.
Visszavárlak. Most örökre
vésd belém, hogy létezel!
Zuhanj bennem mélyre,
s talán lelkem átölel,
vagy talán megrettenek megint,
ahogy gyenge viaszként elfolyok
lángoló pillantásodban... Ijesztő:
Valahol még mindig ember vagyok.

Semmit

Szerelem jön, megy, édesek a percek
Forrók a csókok és égetnek a könnyek
Ennyi az ember, kedves, ártatlan
Él a tettben, bújik a szavakban
Mit kérne hát még, ki élni jött,
Ki vágyani halt, vagy eltöltött
Néhány kósza percet akár a világon
Hogy erre a mámorra találjon?
Semmit. És nincs is több ennél,
Hogy sírhatsz azért, amiért hajdan nevettél.

Főnix

Csak bújj hozzám szelíden
tavaszi szellőm,
virága az égnek!
Csak egy percig maradj még
menedékem,
erre kérlek!

Arcomon simításod fuvallat,
szívemnek orkán,
álmomnak nyári nap.
Hadat üzen sóhajom az időnek,
a válasz csendes:
rövidke áhitat.

Olvadj belém drága tavaszom,
csodatűz. Emelj fel!
Szerelem hív, mást nem tehet
a szív: Szállni kell!

Istennő

Ahogy csapdába csalod a fényt
körbetáncolnak a sugarak.
A lélegzet elakad körülöttem.
Irigyed a hold, a nap,
minden a kéklő ég alatt.
Fátyolként a gyönyörűség követ
irígyen, s mégis büszkén,
hogy legalább mögöttem jöhet.
Nyomot nem hagysz, de ahogy én
érezem, a világ is megremeg,
ahogy megérinti kellemed.
Aki egyszer látott, többé más
nem lát, s nem tudja megköszönni
azt a végső, legtisztább áldomást:
tekintetét rajtad hagyhatta időzni.
S ezután elakad lélegzete,
belátja, hogy ennél többet élni
badarság, hisz jobb lét már nem lehet.
Jelenséged egyszerűen vonzza lelkemet.
És mint gyertyába bolond bogár,
röpülök feléd. Utamba bármi áll,
széttépem, ha kell. Ragyogásod vár.
Elérlek. Esküszöm elérlek,
s ha végre ott vagyok,
emlékké olvadok
tekintetemben.

Körém ül

Hanyag fájdalom bújkál bennem,
és egy morzsányi homályos mámor.
Rámalvad a világ, tűnődök mégis,
Miért vagyok tőle így távol?

Repked a csend, ahogy úzik a szavak,
Körém ül menedékért.
Nem tiltakozok, erre még jó vagyok,
Adhatok bárkinek békét.

Kék

Hosszú volt az út idáig.
Emlékszem
Miként feküdtünk a kék alatt
a fővenyen.
Örökké. Magunkénak éreztük.
Végtelen.
Magába zárt a fény úgy ahogy
senkit sem.

Hosszú volt az út idáig.
Jól látom
emlékeim közt, csillogó kék,
egy álom
szemed tükrén hálásan pihen.
Csodálom
csendesen, alázattal benned szép
világom.

Összeforrt, vándor lelkünk
kék alatt
Megpihen, kezéd kezemben örökre
nyugodhat.
Emlék rétek virágai susogják édes
hangodat:
Szeretlek. - nem foszlik. Kísérlek
a Kék alatt.

Sivatag

Egyedül ülök a sivatag homokjában.
Bírna még vinni a lábam.
Nem vagyok fáradt, még nem szomjazom.
Hogy miért nem indulok nem tudom.
Ameddig a szem el lát semmi sincsen.
Dűnék és forró szél. Ez itt minden.
Kaktusznak képzelem magam, túlélőnek.
Vagy parányi gyíknak. Táncolva billegőnek.
Élek. Sosem éltem még ennyire. Érzem,
most jelent valamit minden lélegzetem.
A delelő napot nézem. Éget a homok.
Elképzelem, hogy csak egy porszem vagyok.
Az idő a forró szél mellémsodor párat.
Elnevezem feleségnek, barátnak
képzeletben, és azután tovaröppennek.
Minden elmúlik. Csak én élek.
És már nem is porszem vagyok, hanem fa.
Ősöreg. Tövemben megpihen generációk száza.
Leveleimet fűjja a forró szél. Összekócol.
Elrepül a kép és elővillan másról:
Szél. Talán vihar készül? Eső is vele?
Megöntöz és kinevet minden kacér cseppje?
Vagy sírom lesz homokvihar kegyelettel?
Elföldel ahogy annyi mindent temetett el?
Szikár szikla vagyok. Nem fulladok homokba.
Nincs szükségem vízre, ételre, barátokra.
Nem vagyok szikla. A kép tovaszáll
egy óra múlva. Élek érzem. A fejem fáj.
Lassan lemegy a nap. Barátként nézek utána,
pedig úgy nehezedik rám mint a zsarnok a szolgára.
A szél elült. Vihar nem jött. Nem baj.
Újabb alkonyig éltem. Vár a hajnal.

Kimenő

Csak behunyam a szemem
és újra veled lehetek.
A sötétbe képzelem:
végigsimítanak azok a kezek.

Így jutok hozzád el
bármikor, ha akarok;
Pusztá képzélettel,
mit nem tarthatnak vissza a rácsok.

Ookami

Lehull a hó. Lépteid nyomát elfedi.
Csendesen takarja el a piros vért.
A szél se fúj már. Betakar lassan.
Szívemben tavasz lángja öli meg a dért.

Pont most. Mikor keménynek kell lenni.
Nem bírom. Halálod nem hagy hidegen.
És jön a tél. Hogy élem túl egyedül?
Olyan nagyon gyenge lettem hirtelen!

Pihenj csak fehér farkas! Itt vagyok.
Hull a hó. Csendben eltemet mindent.
Vér a véreből. Nyomod csak bennem maradt.
Minden megfagy, de tűz emészt itt bent.

Hová megyek most nélküled? Hová?
Pihenj békében! Te már nem fázol velem.
Elfed csendben a hó. Elfed bennem.
Erős leszek. Erős kettőnk helyett is. Ígérem.

Szerelem

Csendes a napnyugta, szalad az árnyék
Hömpölygő folyó mindkét partján
Egy pillanat itt veled olyan mint száz év
A hídról mely régóta ível a Szajmán

Öllelek, bámuljuk a mámorunkból a vizet
És mosolygunk a száz kis hajón
Mely csak őszi falevél, de siet
Hogy elússzon, nehogy a télben maradjon

Mi is ezer csókkal mentjük át szerelmünk
Velük szökünk a téltől, örökre
A biztonság, a szív nyara kell nekünk.
A mi szerelmünk nem mehet tönkre.

Tündér

Sziporkázó, csillámporos reggelen
Ébredező testem pupilláinak fókuszt kerestem,
S a sok fénycsík között élémröppentél
te kedves kicsi lepkeszárnyú tündér!

Így történt először, azóta gyakran látlak.
Néha ha nem veszel észre kiáltok utánad.
De egy biztos. Minden reggel veled ébredek,
s ettől rövidülnek kis szívemben az éjjelek.

Bárcsak egyszer veled mehetnék tündérem!
Tudom, hogy egyszer azt a napot is megélem!
Addig is szívesen látlak vendégül hajnalomban
Hogy elvidd messzire mindazt ami éjjel voltam.

Szerelmes vers Kathának

Ragyogó fényed, mint világítótorony,
Megfáradt kódorgó lelkemet révbe csalja,
Ahogy megtört szívemnek árvaotthon
Becéző szavaid minden egyes hangja.

És nevetve lopok nekünk percekét még
A haláltól, ha veled tölthetem mindet,
De ha elfogy, mit a párkák triója reánk mért,
Hát ne félj! Aztán is felkereslek,

Mert te vagy szívemnek gyönyörűsége,
S érted áttörök bármi falon, határon
Rohanok ha kell utánad, Katha, az égbe,
Ahonnan jöttél, hogy szerethesselek angyalom!

A fickó akit nem akarsz észrevenni

Néha eltűnődök, mi az én sorsom,
hol vár rám bárki, merre kell indulnom?
Néha a hideg hajnalokban vacogva
csendesen rebegném neved a homályba,
de nem emlékszem már. A sajátomra sem.
Elrepült az idővel, ahogy fogyott az életem.

Néha eltűnődök, mit rontottam el,
hol tévedtem el... de senki nem felel.
Néha egy padon fekve, bámulva az eget,
órákon át lesem lehellet-pára fellegeimet
és a régi, ifjonti fantáziák előtennek,
s újra megkönnyezem az elmúlt gyermeket.

Néha arcokat nézek, ismerőst kutatva köztük,
de már senki sem ismerne fel azt hiszem közülük.
Kegyelet sem jut majd. Nem is sokat számít.
Még élni kéne valamennyit, a halál akárhogy is csábít.
Elsodort és megtört a sors. Hát ez van.
Sosem voltam otthon ebben a világban.

Nem panaszkodom. Régen nem beszélek senkivel.
Nem is kell szájalom. Az is ajándék, ha mindenki elvisel.

Eskü Felidaenek

Ha elsüllyed a világ
a mélységes nemlétbe,
ha széthullik a hold,
s kihúny a napnak fénye,
ha gyászba öltözve
elérkezik a világ vége,
ha valahol messze vagy,
ha nincsen már reménye,
hogy viszontlássalak,
ha az apokalipszishoz érve
letűnik a bolygónk,
ha nem marad senki sem élve
tovább már, én akkor is
- esküszöm a mindenségre -
szeretlek örökké hitvesem,
lelkem gyönyörűsége.

Randevú

Ülök a fa ágán és csak lesem őket.
Léptük játékos, csodásan könnyed.
Harmatos szirmok arany csilingelése
a szép párocska hűséges zenéje.
Szikráznak, pörögnek, kacagnak.
Csendes szemlélője vagyok a randinak.
A csillagok mintha kacagnának velük,
vagy csak képzelem füleimbe kedvük
káprázva, ahogy szemem is csal néha?
Legbelül mosolyra csal ez az éjszaka.
Node mi történik? A tánc a végére ér,
ahogy az első napsugárral az éj.
Az édes párocska most egy levélre szállt
vár egy picikét aztán csókot vált.
Majd a két ifjú tündér hazaröppen,
s én maradok még hűsölni kicsit csöndben.

Az álmok soha

Te elmúltál, csendbe zárkoztam akkor.
Téged éreztelek akkor minden ismerős illatból.
Minden telefoncsörgéskor vagy kopogtatásnál,
Téged vártalak feltűnni, szólni... hamis reménysugár.
Aztán évek teltek el. A halottak halottak maradnak.
Elmúlt elmémből arcod vonala, csengése szavadnak.
Elvitte az idő közös múltunk, emlékeinket.
Elmúltál, bárhogya szerettelek. Megy tovább az élet.

De az álmok sohasem halnak meg. Azok nem ismerik az időt.
Elém varázsolnak csodákat, lehetetlen jövőt.
Feltűnsz és letűnsz bosszúsan-boldogan néha álmaimban.
Az álmok soha... soha, amíg egy ember is él ebben a világban...

Nyugodj békében. Az álmok sohasem halhatnak meg.
Nyugodni hagyj! Kedvesednek, drágám, látod: fáj ha szendereg.